

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Petra Kobylky a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobců a) **Z. B.**, a b) **D. B.**, oba právně zast. JUDr. Jiřím Taláškem, advokátem, se sídlem v Chropyni, Ječmínkova 494, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem ve Zlíně, Tř. T. Bati 21, za účasti zúčastněné osoby Vodovody a kanalizace Kroměříž, a.s., se sídlem Kojetínská 3666, Kroměříž, právně zast. JUDr. Janou Holubcovou, advokátkou, se sídlem Dolní Bečva 494, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 3.7.2008, č.j. KUZZ 45241/2008, sp. zn. KUSP 33097/2008 ÚP **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 14 980,- Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Jiřího Taláška, advokáta, se sídlem v Chropyni, Ječmínkova 494.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 13.8.2008 se žalobci domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného ve výroku pod bodem I. tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu v Kroměříži, stavebního úřadu, ze dne 4.4.2008, sp. zn. 02/33/65/9/08/To, o umístění stavby a stavebnímu povolení na stavbu „úprava školní zahrady – polyfunkční hřiště“ na pozemku p.č. 228 v k.ú. Bílany.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je m.j. uvedeno, že žalobci mohli své odvolací námitky uplatnit již v řízení před stavebním úřadem, kde však pouze vyjádřili svůj nesouhlas se stavbou, odůvodněný jen obecně tím, že stavbou dojde k nějak nespecifikovanému zásahu do pokojného stavu ve smyslu ust. § 5 občanského zákoníku a k narušení tzv. sousedských vztahů v rozporu s § 127 odst. 1 občanského zákoníku k nějak nespecifikovanému obtěžování nad míru přiměřenou poměrům. Prvostupňový správní orgán se s těmito námitkami vypořádal v dostatečné míře. Žalovaný se s odůvodněním zamítnutí námitek prvostupňovým správním orgánem ztotožnil. Ve správním řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by vedly k oprávněné a odůvodněné obavě ohledně možného budoucího zásahu do pokojného stavu, či budoucího obtěžování žalobců nad míru přiměřenou poměrům. Žalovaný neshledal důvodnou námitku podjatosti správního orgánu, neboť toto je v rozporu s ust. § 14 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V souvislosti s námitkou podjatosti poukázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2004, č.j. 2 As 21/2004 – 67.

Ve včas podané žalobě žalobci uvedli, že se žalovaný nevypořádal s důvody, které měli žalobci svými námitkami na mysli, jenž byly konkretizovány při jednání, ale nakonec byly prvostupňovým správním orgánem velice obecně formulovány v protokolu o průběhu ústního jednání, v němž byly uvedeny námitky žalobců z jejich dopisu ze dne 15.2.2008. Žalobci při jednání ústně namítali, že v dané lokalitě existuje již hřiště na parcele č. 227/1 a tato lokalita již s míčovými sporty počítá. Žalobci předpokládali, že odkaz na zákonná ustanovení, formulovaná v § 127 občanského zákoníku ve vztahu k zamýšlené stavbě je dostatečně určitý a konkrétní. Tímto odkazem měli žalobci zejména na mysli, že stavbou nesmí být ohrožena stavba žalobců bez toho, aby byla učiněna dostatečná opatření a žalobci dále namítali hluk a údery míčem do jejich stavby plotu. Nikdo se nezabýval, zda tyto námitky jsou řešeny a jak tento problém řeší projektová dokumentace. I ze správního rozhodnutí prvostupňového správního orgánu jsou zřejmé zjevné nesprávnosti – uvedené námitky a připomínky ke stavbě nejsou vůbec řešeny. Z uvedeného rozhodnutí vyplývá, že zde žádné vlivy umístěním stavby do blízkosti domu žalobců neexistují. V prvostupňovém správním rozhodnutí je zjevná nesprávnost v části označení, co stavba obsahuje, je uveden rozměr hřiště pro nohejbal a odbíjenou: 25000 x 13000 m. Dále je zjevný rozpor v tom, že na hřišti mají být instalovány nosné ocelové vzpěry pro konstrukce sítí a koše, zřejmě na košíkovou, z čehož lze snad dovodit jinou hlučnost nárazu míčem do desky koše, než u využití pouze pro nohejbal a odbíjenou. Tímto uvažovaným využitím hřiště se nikdo nezabýval. Oplocení areálu je nebo má být z PVC pletiva na ocelových sloupcích, přičemž žalobci při jednání upozorňovali na to, že mezi objektem žalobců a pozemkem p.č. 228 v k.ú. Bílany, na kterém by se měla stavba postavit, bylo naprosto nefunkční a rozpadlé stávající oplocení nahrazeno oplocením žalobců a zřízen v části dřevěný plot a dále na stávající betonové sloupky natažen drátěný plot o stejné výšce cca 150 cm. V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je však tvrzeno, že po obvodu je provedeno tradiční oplocení výšky 2,0 m z pletiva a betonových sloupků, což znamená, že se tímto současným stavem nikdo řádně nezabýval, ani ve fázi projektu a povolení stavby. Přitom uvedená námitka je hodnocena jako předčasná. Žalovaný bez jakéhokoliv prověření převzal stanovisko prvoinstančního správního orgánu ohledně hodnocení námitek, které mají předbíhat faktický stav; tento stav však nastal již povolením stavby, bez řádného posouzení vlivů na okolní stavby a zde žijící občany. Vzdálenost hřiště 10 m od oplocení žalobců se může zdát dostatečná, ovšem hřiště umístěná v obytných zástavbách mají řešeno mnohem vyšší oplocení a případně záhytné sítě. Nikomu není příjemné, jestli mu při míčových hrách padá míč na

jeho pozemek, což může mít při nepřítomnosti žalobců za následek vnikání cizích osob na pozemek přes stávající oplocení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že přezkoumal řádně odvoláním napadené prvostupňové správní rozhodnutí, vycházel přitom z obsahu správního spisu, přičemž spekulovat o tom, co měli či neměli žalobci svým písemným podáním na mysli by nebylo v souladu se správním řádem. To, že žalobci uváděli v rámci ústního jednání před stavebním úřadem ústně ještě jiné námitky, než byly uvedeny v písemnosti ze dne 15.2.2008 a než to, co bylo uvedeno v protokolu z 28.2.2008, nebylo žalovanému známo a ani tato námitka nebyla uplatněna v rámci odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Umístění stavby je v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací – územním plánem města Kroměříže. Žalovaný jakožto odvolací orgán přezkoumal správnost napadeného prvostupňového správního rozhodnutí jen v rozsahu námitek, uvedených v odvolání, přičemž námitka chyby v psaní uplatněna nebyla. Námitky, které nebyly uplatněny v rámci správního řízení, nemohly být správními orgány zohledněny.

V doplňujícím procesním podání ze dne 6.4.2010 žalobci uvedli, že se žalovaný nezabýval vůbec tím, zda v protokolu o jednání obecně zapsané námitky jsou schopny vytvořit podklad pro vymezení povinnosti správnímu orgánu se něčím zabývat, nebo se s nimi konkrétně vypořádat. Právní orgány neměly snahu se věcně vypořádat s obsahem obecně formulovaných námitek. Ani žalovaný se nezabýval tím, zda mezi uvažovaným polyfunkčním hřištěm a nemovitostmi žalobců je „tradiční (tedy snad asi původní) drátěné oplocení“ o výšce 2 m z pletiva a betonových sloupků, jak je uváděno v rozhodnutí. Pozemek uvažovaný pro zřízení polyfunkčního hřiště fungoval jako tzv. „školní zahrada“ a bylo zde vybetonované kolo k tanci, zastřešený prostor pro hudbu a wc. Oplocení této zahrady bylo a je ve špatném stavu po celém obvodu a mělo být při šetření na místě samém jasné, proč si žalobci pořídili své oplocení v části sousedící s touto zahradou a proč požadují, aby ve stavebním řízení v podmínkách realizace stavby bylo uvedeno, jak toto bude řešeno. Správní orgán se měl řídit i vyhl. č. 137/1998 Sb. o obecných požadavcích na výstavbu, zejména ust. § 4 a posuzovat, zda touto stavbou nebudou žalobci obtěžováni nad přípustnou míru. Jde o určitou analogii s ust. § 127 občanského zákoníku a nelze tedy námitky žalobců pokládat za předčasné. Ochrana práv žalobců podle ust. § 417 občanského zákoníku by nemusela být možná, neboť by ochrana směřovala proti činnosti, která byla úředně povolena. Napadené rozhodnutí je vydáno v rozporu minimálně s obecnými zásadami správního řízení podle ust. §§ 2 a 3 správního řádu, neboť správní orgán nepostupoval v souladu s platnými zákony, nešetřil práva nabytá v dobré víře, ani oprávněné zájmy všech účastníků a nezjistil stav věci. Podklady pro vydání rozhodnutí vykazují konkrétní chyby a nedostatky v popisu, zejména u stávajícího oplocení a rozpory, k čemu bude hřiště sloužit a jak bude vybaveno, vůbec se nemluví o využívání pro košíkovou.

V projednávané věci Krajský soud v Brně rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek podle ust. §§ 51 odst. 1 a 76 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Žalobci především namítali, že se prvostupňový správní orgán, ani žalovaný, nevypořádali řádně s námitkami žalobců směřujícími proti umístění a povolení předmětné stavby: „Úprava školní zahrady, polyfunkční hřiště“ (dále jen „předmětná stavba“). Námitky, které byly uplatněny žalobci v rámci správního řízení je možno vymezit tak, že se žalobci, jakožto vlastníci sousedních pozemků a stavby umístěné na nich, obávali, že pokud k realizaci předmětné stavby dojde, budou obtěžováni nad přípustnou míru, a to zejména ve formě rušení

nočního klidu a poškozování rodinného domu žalobců úderý míčů, neboť plot, kterým je pozemek, na němž je předmětná stavba zamýšlena, oplocen, nezabrání vnikání míčů na pozemek žalobců, resp. nezamezí poškozování jejich rodinného domu. V rámci prvostupňového správního řízení žalobci namítali dopisem ze dne 15.2.2008 zřejmý zásah proti pokojnému stavu s odkazem na ust. § 5 občanského zákoníku s komentářem, že tato ochrana není v dané věci možná, a proto žalobci poukazovali na zákaz obtěžování nad míru přiměřenou poměrům a použili přitom odkaz na ust. § 127 občanského zákoníku. Žalobci tak tvrdili, že realizací stavby by došlo k jejich obtěžování nad míru přípustnou poměrům. V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí stavební úřad k těmto námitkám uzavřel, že využívání stavby je omezeno klimatickými podmínkami v průběhu ročních období i světelnými podmínkami v průběhu dne, a proto nedojde ani k rušení nočního klidu. S ohledem na umístění, realizaci a užívání stavby hřiště nedojde také k obtěžování okolních nemovitostí nad míru přiměřenou stávajícím poměrům. Dále se stavební úřad zabýval nemožností aplikace ust. § 5 občanského zákoníku na projednávaný případ. V odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobci m.j. namítali, že předmětnou stavbou dojde k rušení nočního klidu a k poškozování jejich domu míči z důvodu nedostatečného oplocení předmětné stavby, které nezabrání ve vnikání míčů do nemovitosti žalobců. Žalovaný se v odůvodnění jeho žalobou napadeného rozhodnutí ztotožnil se závěry stavebního úřadu ohledně námitek žalobců a dále rozvedl argumentaci, podle níž není navrhovaná stavba v rozporu s ust. § 5, resp. § 127 odst. 1 občanského zákoníku. S uvedeným hodnocením, týkajícím se nemožnosti aplikace uvedených ustanovení občanského zákoníku při projednávání dané věci se Krajský soud v Brně ztotožňuje.

Předmětem správního řízení ve věci vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení, týkajícího se předmětné stavby, je přezkum podmínek stanovených zákonem č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“). Jelikož šlo o spojené územní a stavební řízení, zahájené na návrh stavebníka dnem 18.1.2008 (viz oznámení o spojení územního a stavebního řízení Městského úřadu Kroměříž, stavebního úřadu ze dne 28.1.2008, sp. zn. S:02/330/65/9/08/To-7), bylo třeba se zabývat, jak splněním podmínek pro vydání územního rozhodnutí, tak stavebního povolení, týkajícího se předmětné stavby. Žalobci v rámci správního řízení sice poněkud neobratně poukazovali na ust. §§ 5 a 127 občanského zákoníku, ovšem je třeba vzít v úvahu, že nebyli právně zastoupeni, přičemž podstata jejich námitek proti předmětné stavbě spočívala v námitce obtěžování nad míru přípustnou, a to ve formě rušení nočního klidu a poškozování jejich rodinného domu z důvodů nedostatečného oplocení pozemku, na němž má být předmětná stavba realizována (viz dopis žalobců z 15.2.2008, týkající se námitek a dále pak jejich upřesnění uvedené v rámci odvolání žalobců proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí). Prvostupňový správní orgán řešil pouze námitku rušení nočního klidu logickou úvahou ohledně omezení provozu předmětné stavby světelnými podmínkami během dne (přičemž z dokumentace ověřené ve stavebním řízení nevyplývá, že by předmětná stavba disponovala např. osvětlením) a dále pouze konstatoval, že s ohledem na umístění, realizaci a užívání stavby hřiště (pozn. soudu dále nerozvedeno) nedojde také k obtěžování okolních nemovitostí nad míru přiměřenou stávajícím poměrům. Jde však o pouhý závěr úvahy jinak v odůvodnění prvostupňového správního orgánu nezpřístupněné s obecným odkazem na umístění, realizaci a užívání stavby hřiště. Žalovaný k této otázce nic podstatného nedoplnil, pouze obecně konstatoval, že v odvolacím řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by vedly k oprávněné a odůvodněné obavě k budoucímu zásahu do pokojného stavu či k budoucímu obtěžování žalobců nad míru přiměřenou poměrům realizací předmětné stavby. Správní orgány se tak nevypořádali dostatečným způsobem především s námitkou obtěžování žalobců předmětnou stavbou z důvodů možného poškozování jejich rodinného domu pro

absenci řádného oplocení stavby, na níž se má nacházet umísťovaná a povolovaná stavba. Uvedená vada způsobuje vadu řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí pro nedostatek skutkových důvodů a zároveň jde o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nutno přitom vzít v úvahu, že úkolem stavebního úřadu ve stavebním řízení je m.j. ověřit, zda jsou v odpovídající míře v projektové dokumentaci řešeny obecné požadavky na výstavbu (viz ust. § 111 odst. 1 stavebního zákona). V rozhodné době se při umísťování a povolování staveb postupovalo podle vyhl. č. 137/1998 Sb. o obecných technických požadavcích na výstavbu ve znění platném pro projednávanou věc (viz ust. § 2 odst. 1 cit. vyhlášky). Uvedená vyhláška m.j. řeší otázku ochrany zdraví, zdravých životních podmínek (viz ust. § 15, 22 a násl. této vyhlášky). Pokud tedy žalobci namítali možné rušení nočního klidu a poškozování jejich rodinného domu v důsledku nedostatečného oplocení pozemku, na němž je předmětná stavba umísťována, bylo třeba především zohlednit při řešení těchto námitek právní úpravu, kterou je povinen správní úřad v předmětných typech řízení respektovat. Z důvodů nedostatečného vypořádání se s námitkami žalobců došlo k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Problematikou oplocení pozemku, na němž je předmětná stavba umísťována, se okrajově zabývala souhrnná technická zpráva k předmětné stavbě, v níž je m.j. uvedeno, že po obvodu zahrady (pozn. soudu p.č. 228) dojde k opravě stávajícího oplocení výšky 2 m, jehož nosnou konstrukci budou tvořit ocelové sloupky, výplň bude tvořit poplastované pletivo o velikosti oka 50 x 50 mm. O uvedených opravách oplocení předmětná správní rozhodnutí nepojednávají.

Soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení postupem podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s.

Nad rámec shora uvedeného soud uvádí, že neshledal důvodnou námitku žalobců, že by ústně při jednání před prvostupňovým správním orgánem měli namítat, že v dané lokalitě existuje již jiné hřiště, tato námitka není v obsahu správního spisu zaznamenána.

V dalším řízení žalovaný vytčené vady napraví, přičemž je ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil v tomto rozsudku soud.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci byli ve věci úspěšní, soud jim proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť současně neshledal existenci důvodů, které by měly vést, byť i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Náhrada nákladů řízení se sestává z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 x 2 000,- Kč, ze 3 úkonů (převzetí a příprava zastoupení, sepis žalobního návrhu, sepis doplňujícího procesního podání) právní služby po 3 360,- Kč podle ust. §§ 7, 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 12 odst. 4 a 3 režijních paušálů

po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1 a 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění platném pro projednávanou věc. V dané věci nebylo doloženo, že by právní zástupce žalobců byl plátcem daně z přidané hodnoty.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 20.7.2010

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu